

Efter regeringens opfattelse kan et regionalt niveau derfor ikke undværes. Det gælder især på væsentlige områder som sygehusvæsenet, regionsplanlægning og miljøområdet, f.eks. beskyttelse af grundvand, sager om byggeri i landzoner og store forureningssager. Disse områder nødvendiggør en administration i større perspektiv, som skal være uafhængig af de meget snævre lokalinteresser, og der forudsættes også en betydelig teknisk ekspertise, som det ikke vil være hensigtsmæssigt at opbygge på kommunalt plan.

Regeringen er imidlertid som nævnt åben over for en drøftelse af amternes størrelse og den konkrete opgavefordeling. Det fremgik også af min tale for halvanden måned siden ved Amtsrådsforeningens jubilæumskonference, hvor temaet var »Fremtidens offentlige sektor, fornyelse og udvikling i amterne«. Jeg sagde ved den lejlighed, at det f.eks. ikke vil være attraktivt med et sygehusvæsen, som er styret på langdistancen af staten, og et andet eksempel, jeg nævnte, var, at det ikke vil være rimeligt med en natur- og miljøpolitik, som i detaljer er fastlagt ved et københavnsk skrivebord.

Jeg sagde også, at mit og regeringens overordnede svar på spørgsmålet, om amterne skal overleve på længere sigt, er følgende: Amterne skal ikke nedlægges som regional myndighed. Det kan være, de skal gøres større, dvs. mere regionale, og det kan være, at opgavefordelingen mellem amter og kommuner skal justeres; men en topprofessionel regional myndighed kan ikke undværes.

Regeringen kan altså, som det også er fremgået af mine bemærkninger, ikke støtte Det Konservative Folkepartis beslutningsforslag om indskrænkning af de tre offentlige forvaltningsled til to.

Frederik Nørgaard (S):

De to forslag behandles under ét, og jeg skal fremkomme med følgende bemærkninger til de to forslag:

Med fremsættelsen af lovforslag nr. L 172 om nedlæggelse af amtskommunerne har Fremskridtspartiet for tredje gang fremsat et identisk lovforslag, og det er der jo ikke noget galt i. Men jeg må tilkendegive, at Socialdemokratiets holdning til forslaget ikke er ændret, og at vi derfor ikke kan støtte forslaget.

De argumenter, Fremskridtspartiet fremfører i dag, den 21. marts 1995, er identiske med dem, der blev fremført ved de tidligere fremsættelser

den 6. oktober 1988 og den 3. april 1991. Der er ikke fra Fremskridtspartiets side fremført nye argumenter eller synspunkter, og derfor er det vel også naturligt at forvente, at Folketinget igen med stort flertal vil afvise lovforslaget.

Dette sker vel også i erkendelse af, at det arbejde, som udføres i amterne, skal gøres, og at den økonomiske besparelse ved nedlæggelse af amterne nok vil være tvivlsom. Men først og fremmest – som det også er fremført ved tidligere lejligheder – fordi forslaget er i modstrid med de holdninger og synspunkter, vi står for i Socialdemokratiet, nemlig at opgaverne skal løses så tæt på borgerne som muligt.

Forslaget vil også være i modstrid med decentraliseringen og med lokal- og selvforvaltningstanken. De opgaver, som også ligger i statsamterne og spænder meget vidt lige fra sager om familiespørgsmål over sager om fri proces til det civile beredskab og tilsynet med kommunerne, tager lovforslaget heller ikke højde for. Trækkes disse opgaver tilbage til centraladministrationen, vil et lokalt servicecenter forsvinde. Amternes nedlæggelse vil desuden helt uvilkårligt igen rejse spørgsmålet om kommunernes rette størrelse.

Det er sagt ved en tidligere behandling af dette forslag, at det er så forenklet i sin udformning, at vi ikke kan vide, hvilken struktur der vil komme ud af det – ud over at det helt klart lægger op til en øget statsstyring og centralisering. Det er jeg enig i, og derfor tager vi afstand fra lovforslaget. Derimod vil vi gerne løbende være med til at diskutere opgavefordelingen mellem stat, amter og kommuner, så opgaverne bliver lagt, hvor de løses bedst muligt for borgerne.

I beslutningsforslag nr. B 61 lægges der op til at pålægge regeringen at iværksætte et udvalgs- eller kommissionsarbejde med henblik på at fremkomme med forslag om, hvordan de nuværende tre offentlige forvaltningsled – altså stat, amter og kommuner – kan indskrænkes til to, og hvordan de nuværende opgaver kan løses i et andet regi end i dag. Arbejdet skal afsluttes så betids, at forslagene kan træde i kraft med virkning fra og med udløbet af indeværende valgperiode. Til det sidste vil jeg godt sige, at selv om regeringen agter at sidde hele valgperioden ud, er beslutningsforslaget så vidtrækkende og vil kræve et så stort udredningsarbejde, at det alene af den grund næppe kan lade sig gøre.

Forslagsstillerne fremfører også det argument, at Danmarks størrelse og indbyggerantal i sig selv skulle være bevis for, at der kun er